

αρμογῆ μεγάλας καὶ φιλελευθέρους ἀρχάς. Ἐκ τῶν χειμάρων καὶ τῶν σπηλαιῶν τῆς Ὀσσης ἀνεγεννήθη ὁ ἀρχαῖος χαρακτήρ τῶν αὐτονόμων ἐλληνικῶν πολιτειῶν καὶ ἐπεδείχθησαν ἐν ἐκείνῃ τῇ τουρκικῇ γωνίᾳ τὸ πνεῦμα καὶ αἱ ἀρεταὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

«Διὰ τῆς ἀπλότητος καὶ τῆς καλῆς πίστεως—ὀρθῶς παρετήρησεν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1836 καὶ ὁ Ἄγγλος Οὐρκουαρτ—ὁ τῶν Ἀμπελαχιωτῶν συνεταιρισμὸς ἐμπρόκτως ἔδωκεν εἰς τὸν κόσμον σύμπαντα μᾶθημα περὶ ἐμπορικῶν ἐταιριῶν· παρεσκεύασε μοναδικὸν ἐν τῇ τεχνουργικῇ ἱστορίᾳ τῆς Εὐρώπης παράδειγμα ἐταιρίας κεφαλαίων καὶ ἐργατῶν δεξιῶς, οἰκονομικῶς καὶ ἐπιτυχῶς διευθυνθείσης, ἐν ἴσῃ δ' ἐχούσης μοῖρα τὰ συμφέροντα τῶν κεφαλαίων καὶ τῆς ἐργασίας».

Ἐν Καλλιθέᾳ (Ἀθηνῶν) τῇ 20 Ἰουνίου 1900

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

[Ἐκ τῶν τοῦ Οὐγγρου ποιητοῦ Whol]

ΑΧ! ἤθελα νὰ πέθαινα, νὰ πέθαινα σὲ λίγο
Γιὰ νὰ ἔμπορέσω μιὰ φορὰ γιὰ πάντα νὰ φωνάξω
Ἐστὸ νεκρικὸ κρεβάτι μου, παντέρημος, ἐσένα.
Ἄχ! ἤθελα μικροῦλά μου, πρὶν ἀπ' τὸν κόσμῳ φύγω
Καὶ χωρισθοῦμε, μιὰ φορὰ καὶ πάλι νὰ κυττάξω
Τὰ κάλλη σου τὰ δροσερὰ καὶ μυριοζηλεμμένα.

Ἄχ! ἤθελα νὰ πέθαινα καὶ μέσ' ἔστην ἀγωνία
Νὰ ν' ἦ ματιά μου μοναχὰ σ' ἐσένα καρφωμένη
Καὶ νὰ σὲ βλέπω μὲ στοργή, μ' ἀγάπη καὶ μὲ πόθο,
Νὰ μὴ ἔμπορῃ κι' ὁ θάνατος ἔστην τόση του μαγία.
Νὰ σῶσῃ τὴν εἰκόνα σου, ποῦ πάντα, χαραγμένη
Μέσα ἔστ' ἀβάθη τῆς ψυχῆς ἄν φυλαχτό μου νοιώθω.

Ἄχ! ἤθελα τὰ νεῖτά μου νὰ σῶσουν σὲ λιγάκι
Ἄν ἔμποροῦσε ἔστὸ γλυκὸ τὸ στόμα σου νὰ φτάξῃ
Ἡ τελευταία μου πνοή, παρθένα λατρεμμένη,
Ἄχ! ἡ ψυχὴ μου, μέσ' ἔς αὐτὸ τὸ νεκρικὸ φιλάκι
Ἄντ' ἐμέσ' ἔστὸν Παράδεισο γιὰ πάντα νὰ πετάξῃ,
Θαμμένη ἔστην καρδοῦλά σου βαθεῖα βαθεῖα νὰ μὲνη,...

Σμύνη

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΕΡΜΠΙΝΗΣ